

ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΤΩΝ ΑΡΡΗΤΩΝ ΛΟΓΩΝ ΣΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ

και

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΙΣ ΠΕΜΠΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΔΙΑ-ΛΟΓΙΣΜΟΣ (2ος τόμος)

Η μυητική πορεία της ψυχής
από τον ηνίοχον εις τον Απόλλωνα

1. Πρόλογος

Κάθε φορά που ο συγγραφεύς παρουσιάζει το νεογέννητο παιδί του στους αναγνώστες, αισθάνεται δέος και ενθουσιασμό, τρόμο και προσμονή. Είναι σαν να παραδίδει ένα μέρος της ψυχής του, το οποίο θέλει να το μοιραστή με τα μάτια, εκείνων που θα το παραλάβουν.

Θα αγαπηθή ή θα αγνοηθή το βιβλίο/πνευματικό παιδί του συγγραφέως; Θα συζητηθή με φίλους και θα απορριφθή ή θα γίνη αποδεκτό; Ή μήπως, τι ευτυχία για τον συγγραφέα, θα το κρατήσει ο αναγνώστης σαν πολύτιμο, απόκρυφο πετράδι για τον εαυτό του και θα το μοιραστή μόνο με τις αδελφές του ψυχές;

Όσα ακολουθούν και θα διαβάσετε είναι οι σκέψεις μου, οι μυστικές μου συνομιλίες μαζί σας. Αυτές διατρέχουν και τα πέντε βιβλία των ΑΡΡΗΤΩΝ ΛΟΓΩΝ. Και τα πέντε είναι παιδιά του Ελληνικού τρόπου του δια-λογίζεσθαι. Ο Ελληνικός Δια-λογισμός είναι επί της ουσίας λόγος ερωτικός, γνήσιο τέκνο της Διοτίμας του πλατωνικού Συμποσίου, του υπερτάτου θείου έρωτος της αληθινής αρετής. Η Διοτίμα, στο Συμπόσιο (212a) του Πλάτωνος, κλείνει τον λόγο της λέγοντας:

«Και όταν (ο άνθρωπος) γεννήση και αναθρέψη αρετή αληθινή έχει την δυνατότητα να γίνη των θεών ο αγαπημένος και, όσον είναι θεμιτό σ' έναν άνθρωπο, αθάνατος κι' εκείνος».

**Ερατή είναι η ψυχή
που διακατέχεται υπό της αρετής**

Αρετή είναι η εσωτερική ροή, η **αεί ρέουσα**, η αιρετή/εκλεκτή, η οποία διατρέχει και συνέχει ολόκληρη την νοητική δια-δρομή των πέντε βιβλίων, των οποίων ο γενικός τίτλος είναι **ΑΡΡΗΤΟΙ ΛΟΓΟΙ**.

Στην ερώτησι: αφού ο λόγος είναι ομιλία, πως είναι δυνατόν να είναι άρρητος, να μην λέγεται με φωνή, ώστε ν' ακουσθή από τούς άλλους;

Η απάντησις είναι: Ο λόγος δεν είναι μόνο ομιλία. Άλλωστε οι **ΑΡΡΗΤΟΙ ΛΟΓΟΙ** δεν είναι ένας, είναι πολλοί.

Η σημασία του **λόγου** δεν αναφέρεται μόνο στην έννοια ομιλία, αλλά σ' ένα σύνολο εννοιών, που περιλαμβάνονται στον συσχετισμό του **λόγου** με τούς άκρους όρους, είναι ο μέσος **λόγος** ή όρος· είναι η **αναλογία** αισθητού - νοητού· είναι η αόρατη αιτία/**λόγος**, η οποία θα φέρη το ορατό αποτέλεσμα· είναι οι αριθμητικοί, γεωμετρικοί και αρμονικοί **λόγοι** των μαθηματικών, όχι μόνο της επιστήμης των μαθηματικών, αλλά και της φιλοσοφίας της γεωμετρίας, σύμφωνα με την προτροπή του Πλάτωνος στην είσοδο της Ακαδημίας «ουδεὶς αγεωμέτρητος εἰσὶτω».

Η δύναμις της **αρετῆς** αναπτύσσεται αργά με την ανάγνωσι των αρχαίων κειμένων. Παράλληλα πολλές παραπομπές και αποσπάσματα αρχαίων κειμένων συνοδεύουν τα πρώτα τέσσερα βιβλία, προκειμένου να εξοικειωθῇ ο αναγνώστης με την ουσία των αρχαίων κειμένων. Η σύνδεσις και σύνθεσις των δύο εκλεπτύνει την σκέψι και της επιστρέφει την αγνότητά της. Το παρελθόν γίνεται παρόν για να μπορέση να γεννηθῇ το μέλλον.

Αργά η ψυχή μαθαίνει να διακρίνη τους **άρρητους λόγους**, που καθίστανται μέτρο των πράξεών της, μέχρις ότου στο πέμπτο βιβλίο ο μυστηριακός Ηνίοχος κάνει την εμφάνισί του στην ψυχή. Ο Ηνίοχος, ο κατέχων τα ηνία της ψυχῆς, κατέχει το μέτρον της διακυβερνήσεως των αλόγων μερών της, του θυμοειδούς και του επιθυμητικού.

Το πέμπτο βιβλίο των **ΑΡΡΗΤΩΝ ΛΟΓΩΝ** είναι η σύνθεσις όλων των ανωτέρω εννοιών, οι οποίες περιέχονται μεταξύ των δύο άκρων της ανοδικῆς μυητικῆς πορείας της ψυχῆς, από τον ηνίοχο στον Απόλλωνα.

Ποια όμως ήταν η αρχή της πορείας, η οποία ωδήγησε στον Ελληνικό Δια-λογισμό;

2. **Η ΤΕΤΡΑΚΤΥΣ ΤΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ**
ΠΡΩΤΟ ΒΙΒΛΙΟ
«ΕΠΙΔΑΥΡΟΣ, ΘΟΛΟΥ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ»

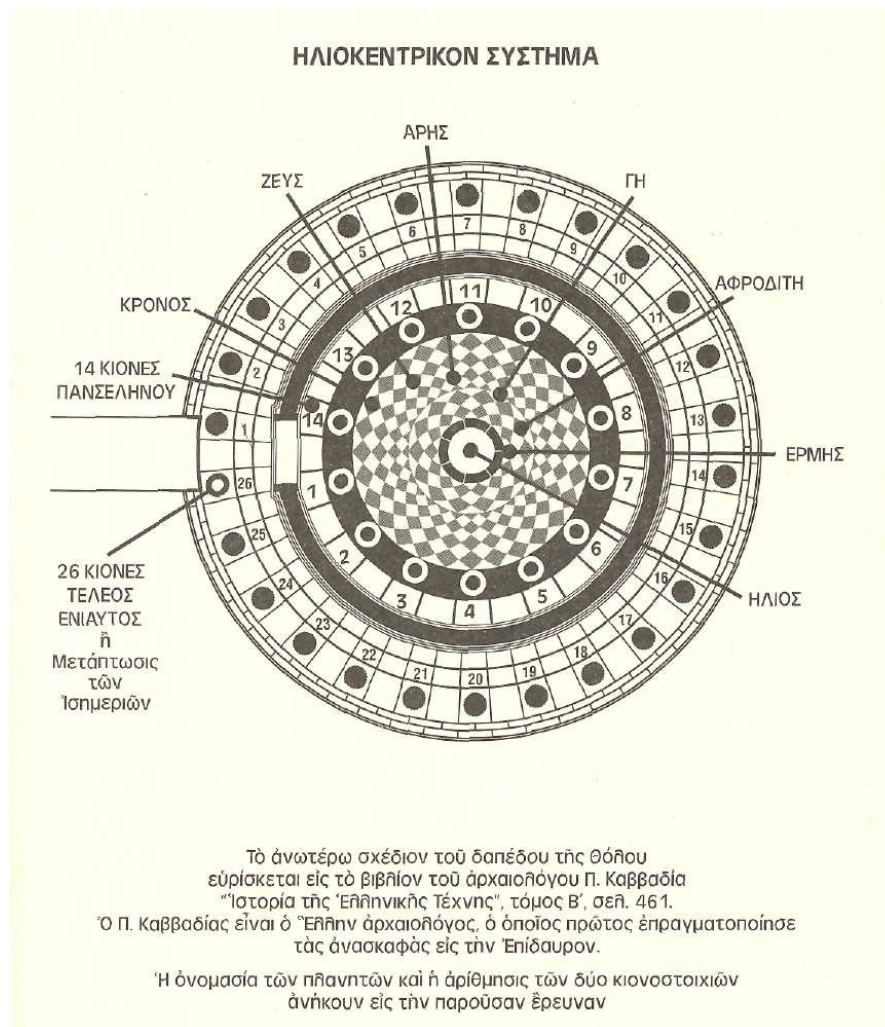

Η αρχή έγινε με την θέασι του δαπέδου της Θόλου της Επιδαύρου, όπου για πρώτη φορά ο Απόλλων, δια του φυσικού του εκπροσώπου, του Ηλίου, παρέστη σαν αόρατος θεραπευτής και πατέρας του Ασκληπιού θεού της υγείας, στο κέντρο, στην λευκή πέτρα του κυκλικού δαπέδου της Θόλου.

Το πρώτο βιβλίο: «**Επίδαυρος, Θόλου Αποκάλυψις**» πυροδοτεί με νοητικούς πυρσούς την ψυχή καθώς θεάται το Ηλιοκεντρικό Σύστημα στο δάπεδο του μνημείου.

Φλεγόμενη η ψυχή αναγνωρίζει την χρονική διάστασι, την αποτυπωμένη στα 360 + 1 μέρη του δαπέδου, τα οποία αναφέρονται στον χρόνο· αναγνωρίζει επίσης τις 360 μοίρες στους σταυρούς των φατνωμάτων της οροφής, οι οποίες αναφέρονται στον χώρο.

Το θαυμαστό μαθηματικό αποτύπωμα συνοδεύεται από πλείστες όσες λεπτομέρειες εξαιρετικής λεπτότητος και ακρίβειας, οι οποίες συσχετίζονται με το Πλανητικό μας Σύστημα και τους Αστερισμούς.

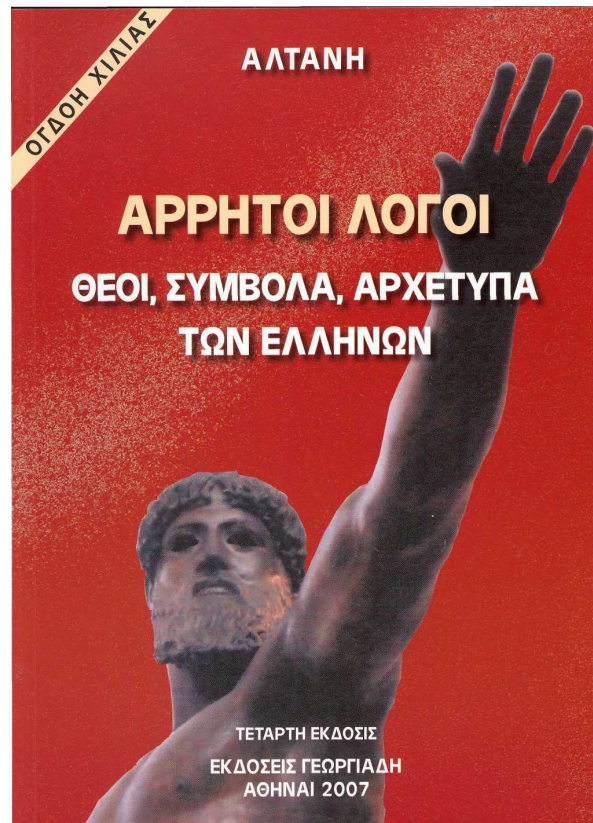

Σελὶς 137 – Ηλεκτρονικὸν σχέδιον δαπέδου Θόλου

Ἡ ἀποκάλυψις μεταστοιχειώνει τὴν ψυχὴ καὶ ἀπὸ **γεω-εγω-κεντρικῆς** τὴν καθιστᾷ **ηλιοκεντρικῆς**. Ἀπὸ γήινῃ ψυχρῇ καὶ σκοτεινῇ, θερμαίνεται, πυρακτώνεται, γίνεται λαμπρῇ, σπουδαία καὶ ἀξιέραστη. Καθίσταται **αὕη ψυχῇ**, λέγει ὁ Ἡράκλειτος (απ. 118).

ΔΕΥΤΕΡΟ ΒΙΒΛΙΟ

«ΘΕΟΙ, ΣΥΜΒΟΛΑ, ΑΡΧΕΤΥΠΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ»

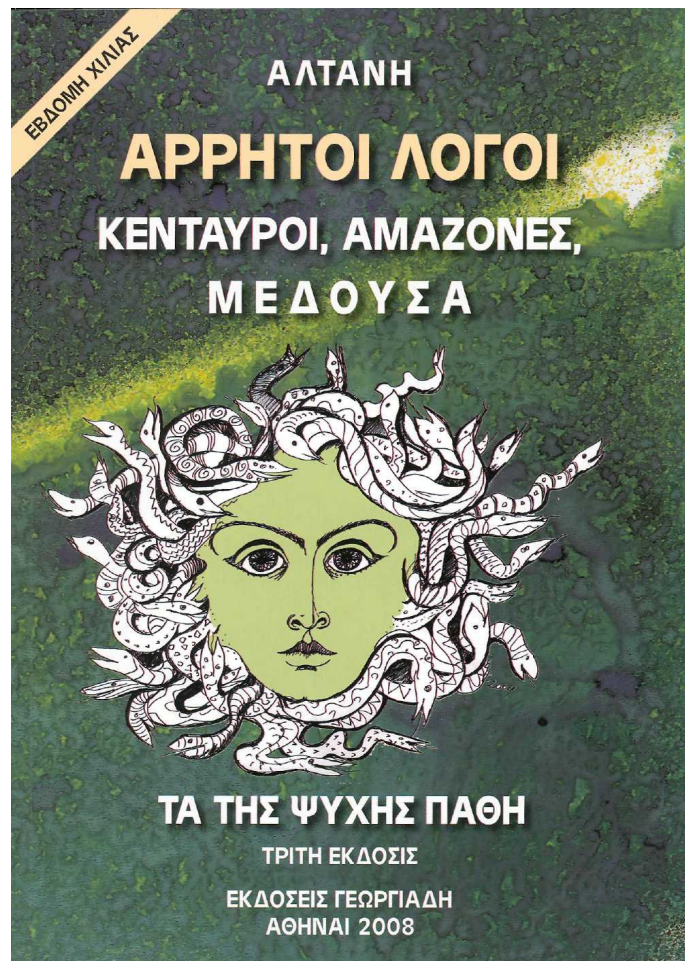
Το δεύτερο βιβλίο: «**Θεοί, Σύμβολα, Αρχέτυπα των Ελλήνων**» εναρμονίζει τα αρχέγονα στοιχεία της μυθολογικής παραδόσεως με την φιλοσοφική ενατένισι της κρυφής ουσίας των θεών.

Στο εμπροσθόφυλλο του βιβλίου, ο Ζευς/νους ανοίγει την διάνοια του θνητού, καθώς ο προσφιλής του γιός, ο Απόλλων, έρχεται και δεσπόζει με τα σύμβολά του, επαναφέροντας στο αρχείο της μνήμης μας το «Ει», το «γνώθι σαυτόν» και το «μέτρον άριστον».

Στο τέλος του βιβλίου, ο Ζευς επανέρχεται με τις εννέα θεές συζύγους του και τα 27 θεία τέκνα του. Το άθροισμα, ο αριθμός 36 ($9 + 27$ ή $3^2 + 3^3 = 6^2$) επανασυνδέει την ψυχή με τον αριθμό 36, των 36 μερών και μοιρών του χωροχρονικού συμπαντικού διαστήματος, αριθμό, τον οποίο ο αναγνώστης εβίωσε στο Ηλιοκεντρικό Σύστημα της Θόλου, ($36 \times 10 = 360$).

Οι τρεις αριθμοί της τετρακτύος υπάρχουν και περιγράφουν το κείμενο. Οι τρεις αριθμοί είναι οι 4, 10, 36, κατά τον Πλούταρχο στο «Περί Ίσιδος και Οσίριδος». Ο δε αριθμός 4 είναι ο κατ' εξοχήν όρκος των Πυθαγορείων, στον οποίο θα επανέλθω.

ΤΡΙΤΟ ΒΙΒΛΙΟ
«ΚΕΝΤΑΥΡΟΙ, ΑΜΑΖΟΝΕΣ, ΜΕΔΟΥΣΑ,
ΤΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΠΑΘΗ»

Από τα ύψη του ουρανίου στερώματος κατερχόμεθα στα βάθη του είναι μας.

Το τρίτο βιβλίο «**Κένταυροι, Αμαζόνες, Μέδουσα, τα της ψυχής πάθη**» ανελκύει στην επιφάνεια των συναισθηματικών μας υδάτων τα τέρατα, που ζουν αποτραβηγμένα στα βάθη του ωκεανού μας, ύπουλα, απροσδόκητα, αποτρόπαια, έτοιμα να ορμήσουν στα όνειρά μας ή να εκραγούν απροσδόκητα σε στιγμές μεγάλης εντάσεως, αγωνίας, θυμού ή και ταλαιπωρίας.

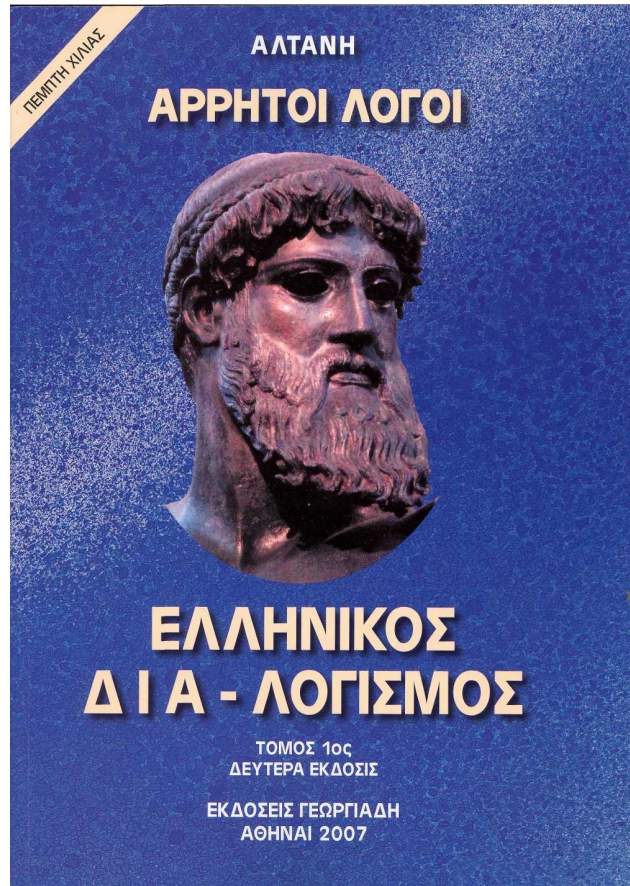
Οφείλομε να τα γνωρίσωμε, να τα αποδεχθούμε και με σεβασμό να τα περιορίσωμε στα άκρα της ψυχής μας. Εμείς γινόμεθα ο μέσος λόγος, το μέτρον, το οποίο κατευνάζει τα πάθη/τέρατα της ψυχής.

Μελανίππη, ο μέλας ίππος, ήταν η πρώτη διδάξασα το δύσκολο μάθημα της τυφλώσεως και του ενταφιασμού της ψυχής, το σκληρότερο από τα μαθήματα του διαλογισμού.

Η Μελανίπη υπήρξε η αιτία να προχωρήσωμε στην εισαγωγή και πρώτη επικοινωνία με τον Ελληνικό Διαλογισμό, σύνθεσι μυθολογίας, ψυχολογίας και φιλοσοφίας. Το αποτέλεσμα που αναμένεται θα προέλθη από την Ελληνική ψυχή.

ΤΕΤΑΡΤΟ ΒΙΒΛΙΟ

«ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΔΙΑ – ΛΟΓΙΣΜΟΣ» (1ος τόμος)

Το τέταρτο βιβλίο είναι ο πρώτος τόμος του Ελληνικού Δια-λογισμού. Χωρίζεται σε πέντε ενότητες διαφορετικών θεμάτων. Η σύνθεσις των δημιουργεί την πρώτη έδρα του Ε. Δ.

Η πρώτη ενότης αναφέρεται στα Χρυσά Έπη των Πυθαγορείων Φιλοσόφων με σχόλια του Ιεροκλέους, τα οποία έχουν τα θεμέλιά των στον ιερό ναό του Εΐναι. Τα Πυθαγόρεια παραγγέλματα αποτελούν την βάσι του οικοδομήματος του Ε. Δ. Αυτά καθοδηγούν με την σοφία των την πορεία μας. Τα επεξεργαζόμεθα στα μηνιαία Φροντιστήρια εδώ και τρία χρόνια και συνεχίζομε αυτή την εργασία για τέταρτο χρόνο.

Η δευτέρα ενότης περιεργάζεται τούς ληστές της ψυχής, οι οποίοι είναι έτοιμοι να κατατροπώσουν τον δεύτερο ήρωα των Ελλήνων, τον Θησέα, καθρέπτη του εαυτού μας. Διαπιστώσαμε ότι το αρχέτυπο του Θησέα σκιρτά ολοζώντανο μέσα στην ψυχή μας.

Εάν η ψυχή επιβιώση και βγη από τον Λαβύρινθο, την αναμένη η Σφιγξ των Θηβαίων.

Το μιαρό τέρας είναι τέκνο αιμομιξίας, γι αυτό και η όψις του είναι η εικόνα της αιμομικτικής συνευρέσεως ετεροκλήτων διαθέσεων, ενωμένων σε ένα σώμα με τέσσερα αλλοπρόσαλλα (άλλα προς άλλα) μέρη: κεφαλή παρθένας, στήθος πτηνού, σώμα και πόδια λέοντος και ουρά όφεως. Η όψις της μας αποκαλύπτει τον αποσυντονισμό της προσωπικότητος, δεύτερο καθρέπτη του εαυτού μας.

ΑΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΜΟΡΦΑΙ
ΤΗΣ ΠΑΡΑΠΛΑΝΗΤΙΚΗΣ
ΕΞΟΥΣΙΑΣ

Θρησκευτική εξουσία

Πολιτική εξουσία

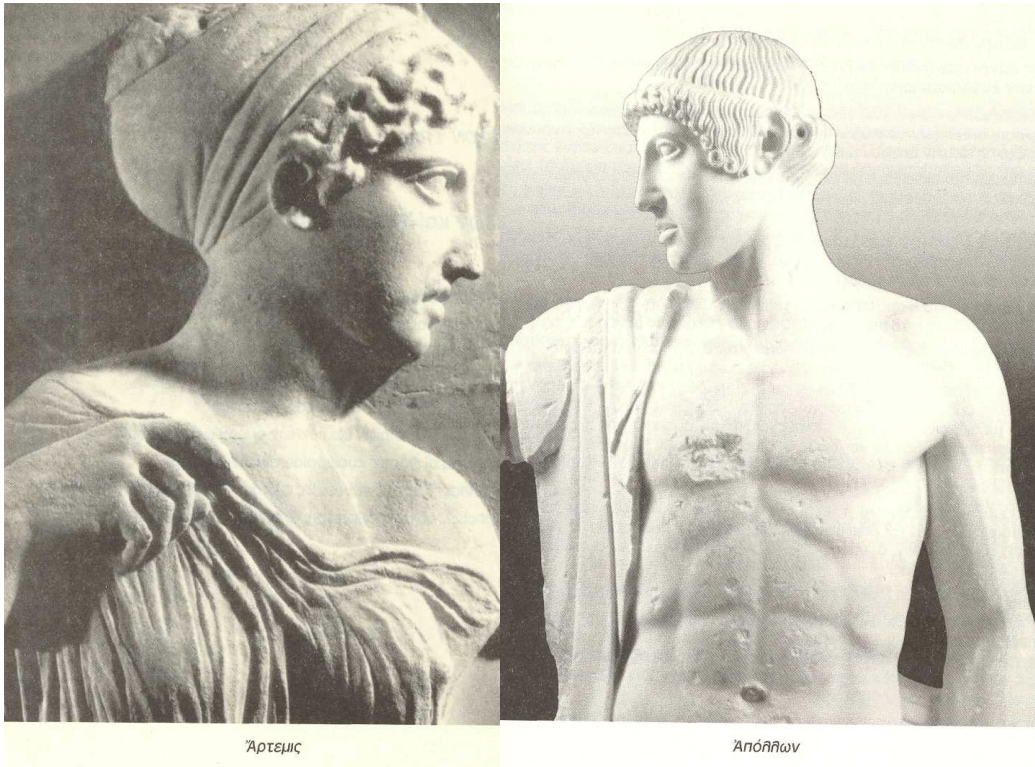
Οικογενειακή εξουσία

Εκπαιδευτική εξουσία

Σελίς 117 – Σφιγξ, η εικόνα της αιμομιξίας

Η τρίτη ενότης αποκαθαίρει δια της φιλοσοφίας τα προηγηθέντα μιάσματα του τρίτου βιβλίου. Εισάγει τον νου στις βασικές φιλοσοφικές έννοιες της επαγωγής, συναγωγής και διαλεκτικής.

Σελίς 228 και 229 – Αρτεμις και Απόλλων, το δίδυμο του φωτός

Η τέταρτη ενότητα παρουσιάζει την επί της ουσίας έννοια των συμβολικών τόξων των Διδύμων του Φωτός, την Αρτεμι και τον Απόλλωνα. Η θηρευτική τέχνη αναπτύσσεται σε τρία κεφάλαια. Είναι η νοητή έκφρασις του αοράτου Ελληνικού Δια-λογισμού.

Αρτεμις και Απόλλων μας διδάσκουν την επιστήμη της αναγωγής. Με τα συμβολικά τόξα και βέλη, με τον θηρευτή και το θήραμα, μας καθοδηγούν πώς από το αισθητό ανερχόμεθα στο νοητό πεδίο, σε συνδυασμό με την ψυχική ανάτασι, η οποία αναδύεται εξ αιτίας της επενεργείας των θείων όντων. Αυτή αποκλείει την πτώσι και τον θρυμματισμό των προσπαθειών μας.

Και τέλος η πέμπτη ενότητα κλείνει με τον Πυθαγόρα και τον Σωκράτη. Οι δύο προβολείς της φιλοσοφίας μας παραδίδουν με το παράδειγμα του ενάρετου βίου και την τάξι του διαλογισμού των τον τρόπο αναγωγής στα διαλογιστικά πεδία.

Η διαδρομή μεταξύ αισθητού και νοητού πεδίου απαιτεί δεξιότητες, τις οποίες μόνον ο ηνίοχος της ψυχής κατέχει. Επειδή αυτός συγκρατεί τα ηνία των ίπων του πρέπει να μάθη πώς να κατευθύνη με μέτρο και ορθό λογισμό το άλογον μέρος της ψυχής του.

3. ΤΟ ΣΗΜΕΡΑ

Η τετρακτυϊκή σημασία του όρκου των Πυθαγορείων

Πριν ξεκινήσω την παρουσίαση του 5ου βιβλίου, ας αφιερώσωμε λίγα λόγια στον **όρκο των Πυθαγορείων**, ο οποίος αναφέρεται δύο φορές στα Χρυσά Έπη του Ιεροκλέους. Το παρελθόν του αρχαίου τρόπου του διαλογίζεσθαι συνδέεται δια του όρκου με την πρόταση του παρόντος εγχειρήματος.

Ο όρκος των Πυθαγορείων εμφανίζεται με τρεις λέξεις «**και σέβου όρκον**», σαν προσταγή στον δεύτερο στίχο των Χρυσών Επών αμέσως μετά τις αποδιδόμενες κατά νόμον τιμές στους θεούς. Μεγίστη η σημασία του. Επαναλαμβάνεται δε στους στίχους 47 - 48 με στόχο να είμεθα πάντοτε έτοιμοι να τούς ενεργοποιήσωμε σε κάθε ενδεχόμενο δίλημμα του βίου.

**«Ναι μα τον αμετέρα ψυχά παραδόντα Τετρακτύν,
παγάν αενάου Φύσεως ριζώματ' έχουσαν».**

**Ναι, ορκίζομαι σ' Αυτόν που μου παρέδωσε την Τετρακτύν,
την έχουσα τα ριζώματά της στην πηγή της αενάου φύσεως.**

Ο **όρκος** είναι αναπόσπαστο μέρος του καθημερινού μας διαλογισμού και θα πρέπει να γνωρίζωμε το πνεύμα του **όρκου**, όταν αποστηθίζωμε τούς χρυσούς στίχους. Ο **όρκος** αναφέρεται στα τέσσερα στοιχεία: γη, ύδωρ, αέρα, πυρ. Αυτά δεν είναι μόνο οι στατικές φυσικές ιδιότητες του αισθητού πεδίου. Ανάλογα με το θέμα του διαλογισμού, αυτά μας καθοδηγούν στον εντοπισμό των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών του εκάστοτε θέματός μας. Η ειδοποιός διαφορά προκύπτει από την ορθή παρατήρησι της ροής των τεσσάρων στοιχείων. (Στο δεύτερο βιβλίο «Θεοί, Σύμβολα, Αρχέτυπα των Ελλήνων» υπάρχει σχετική ανάλυσις της ροής των).

Από την ενιαία συγκρότησι παρελθόντος/μέλλοντος του νοητού πεδίου, ας μετατοπισθούμε στο σήμερα του αισθητού για να εξετάσωμε την φύσι του όρκου των Πυθαγορείων σε ένα «νέον και ένον/παλαιόν» γνωσιολογικό επίπεδο.

Σήμερα βρισκόμαστε στην έναρξι αοράτου κυκλώνας. Στον κρυφό ουδό των «απρόβλεπτων» συμβάντων. Βρισκόμαστε στην αρχή της ανατροπής των στοιχείων τόσο της ορατής φύσεως, όσο και του νοητού διακόσμου. Ο όρκος έχει δραματική έντασι και μας αφυπνίζει στην δύναμι των αναλογιών, οι οποίες μας κρατούν σε συνεχή εγρήγορσι και ετοιμοπόλεμους, προκειμένου ν' αντιμετωπίσωμε τις αλλαγές, παρατηρώντας τα στοιχεία σύμφωνα με την ρέουσα πραγματικότητα. Τα ριζώματα του Πυθαγόρου δεν είναι στατικά. Βρίσκονται σε αέναο στροβιλισμό και δημιουργούν τις νέες συνθήκες που θα επικρατήσουν. Όμοια με χρησμούς, διασχίζουν τούς αιώνες, λαμβάνοντας διαφορετικές συμβολικές ερμηνείες, οι οποίες έχουν διαχρονική ισχύ. Είναι δε παντελώς απηλλαγμένα από το δίπολο του καλού και του κακού, το οποίον είναι η προσφιλής διέξοδος των θνητών για να δικαιολογήσουν τις ελλείψεις και τις υπερβολές των. Η Ανάγκη ηττάται από «**την έμφρονα πειθώ**», μας είπε ο Πλάτων στον Τίμαιο (47Ε - 48Α).

Σήμερα τα τέσσερα στοιχεία εκδηλώνονται με τις εξής κοσμοϊστορικές **αλλαγές**, οι οποίες **αλλού άγουν**:

α. Γη είναι οι σεισμοί της οικονομίας, η οποία εξαρθώνει τα θεμέλια της φυσικής μας επιβιώσεως. Το χρήμα είναι το κατ' εξοχήν υλικό στοιχείο της εποχής μας, ο, εκ του πονηρού, καταστροφικός μοχλός εκριζώσεως και εκτινάξεως των αρχών και των αξιών μας.

β. Ύδωρ είναι οι καταποντισμοί των συναισθηματικών σχέσεων μέσα στο οικογενειακό περιβάλλον. Η οικογένεια πνίγεται στο συναισθηματικό πέλαγος, εξ αιτίας της ελλείψεως χρόνου για την καλλιέργεια των οικογενειακών και φιλικών σχέσεων. Ο ελάχιστος ελεύθερος χρόνος ανέλαβε την εξάρθρωσι των οικογενειακών δεσμών, καθώς και την καταστροφή των υγείων προτύπων, με Δούρειο Ίππο τις ανήθικες και βίαιες σκηνές της τηλεοράσεως.

γ. Αήρ είναι οι θύελλες που επέρχονται με την αναπροσαρμογή των ρευμάτων της σκέψεως. Είναι η νέα εκπαιδευτική μεταρρύθμισις, η οποία μειώνει την κλασσική παιδεία των αρχών, των αξιών και της ηθικής, ενώ ακάθεκτη προωθεί την τεχνολογική χρησιμοθηρεία του υλικού κέρδους και τέλος

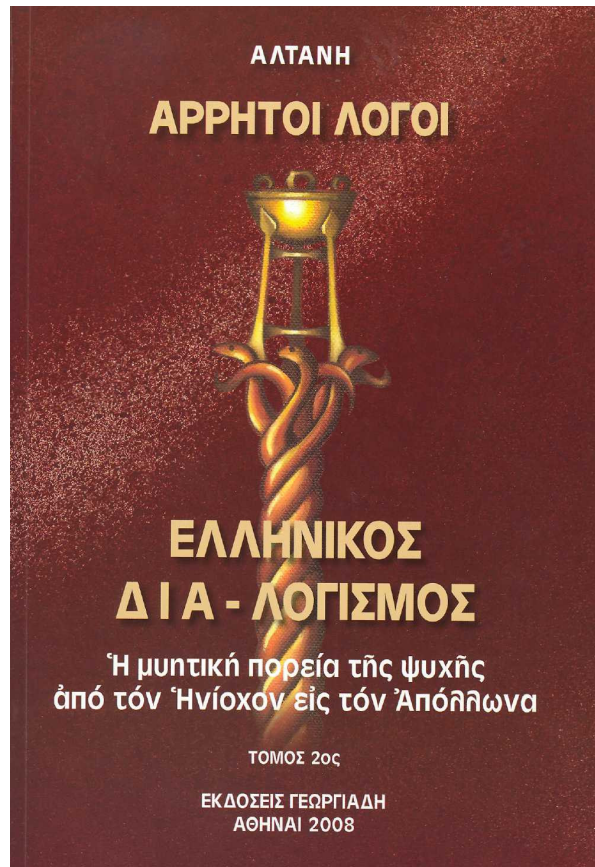
δ. Πυρ είναι οι καταστροφικές πυρκαγιές των πολιτικών, πολιτιστικών και κοινωνικών ανατροπών, οι οποίες συνοψίζονται στην παντοδυναμία της παγκοσμιοποιήσεως. Δυστυχώς η παγκοσμιοποίησις θα επιφέρει την αποτέφρωσι των εθνικών χαρακτηριστικών, εξαλείφοντας δια παντός την μνήμη των λαών και την μελλοντική ιδιαιτερότητα της εξελίξεώς των. Η μαζική αόρατη καθοδήγησις απονεκρώνει τούς λαούς.

Εξωτερικές οι ανατροπές για το πλήθος, εσωτερικές για τούς ολίγους, τούς επαίοντες, τούς στοχαστές και στοχαζομένους.

Πρώτος ο στοχασμός, δια του Απολλωνίου τόξου, καθορίζει τον στόχο και δεύτερος ο λογισμός δια του θηρευτού θηρεύει το συνεχώς διαφεύγον θήραμα. Όμως ποιο είναι το θήραμα; Θήραμα είναι το Απολλώνιο παράγγελμα του Μαντείου των Δελφών. Είναι το «γνώθι σαυτόν» εν συνδυασμώ με το «μέτρον άριστον». Ο συνδυασμός συνεχώς μετατοπίζεται μεταξύ των ανα-λογιών νοητού και αισθητού πεδίου. Σήμερα ζούμε την επιβίωσι του θανάτου μας, διότι, όντες εν ζωή, δεν διδαχθήκαμε, διαλογιζόμενοι, **την λύσι της ψυχής από το σώμα** (Πλάτωνος «Φαίδων» 67D).

Και πράγματι, ο Απολλώνιος στοχασμός είναι ο αόρατος συν-τελεστής του Ελληνικού Δια-λογισμού. Στοχασμός και λογισμός συμπλέκονται και διαχωρίζονται στον χορό των σκέψεων. Αόρατες οι ιδιότητες της αρετής του νοητού διακόσμου, ορατές οι πράξεις των θνητών του αισθητού κόσμου. «Γνώθι σαυτόν» και «μέτρον άριστον» η μεταξύ των σχέσις, η ενοποιημένη των δύναμις, η οποία θα καταστραφή. Αιτία η παγκοσμιοποίησις ή, κατ' ουσίαν, η διάλυσις των αξιών.

4. ΠΕΜΠΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΑΡΡΗΤΩΝ ΛΟΓΩΝ, ο δεύτερος τόμος Ελληνικού Δια-λογισμού

Η Τετρακτύς των βιβλίων των **ΑΡΡΗΤΩΝ ΛΟΓΩΝ** μας έφερε στο πέμπτο βιβλίο και δεύτερο τόμο του Ελληνικού Διαλογισμού. Ο δεύτερος τόμος είναι ανεξάρτητος του πρώτου και φέρει τον υπότιτλο:

Η μυητική πορεία της ψυχής από τον ηνίοχον εις τον Απόλλωνα

Μεταξύ των δύο άκρων του βιβλίου, του ηνίοχου και του Απόλλωνος, περικλείεται η μακρά πορεία, την οποία θα διανύση διαλογιζομένη η ψυχή. Στην αφετηρία, στο κάτω άκρο, βρίσκεται ο Ηνίοχος επί του άρματός του, ο οποίος ετάχθη να διατρέξει τον κουραστικό ανελκτικό δρόμο μέχρις ότου φθάση στον Δελφικό Τρίποδα, που βρίσκεται στο άνω άκρο.

Ποιος ο στόχος ενός τόσο δύσκολου εγχειρήματος; Η αφιέρωσις του βιβλίου επισημαίνει τον στόχο:

«.... ηνίοχον γνώμην στήσας καθύπερθεν αρίστην....»

**.... και στάθμιζε τα πάντα με γνώμην,
την οποία θα εγκαταστήσης ως ηνίοχον
υπεράνω όλων αρίστην....**

Σελίς 26 - Εικ. Ηνιόχου

Στόχος δε του ηνιόχου είναι να γίνη των θεών ο αγαπημένος και
«όσον είναι θεμιτόν στον άνθρωπο, αθάνατος και κείνος», είπε η Διοτίμα.

«έσσει αθάνατος, θεός άμβροτος, ουκέτι θνητός» είχαν αναγγείλει τα Χρυσά Έπη,
πριν την Διοτίμα.

- Η «δια του λογισμού» κάθαρσις

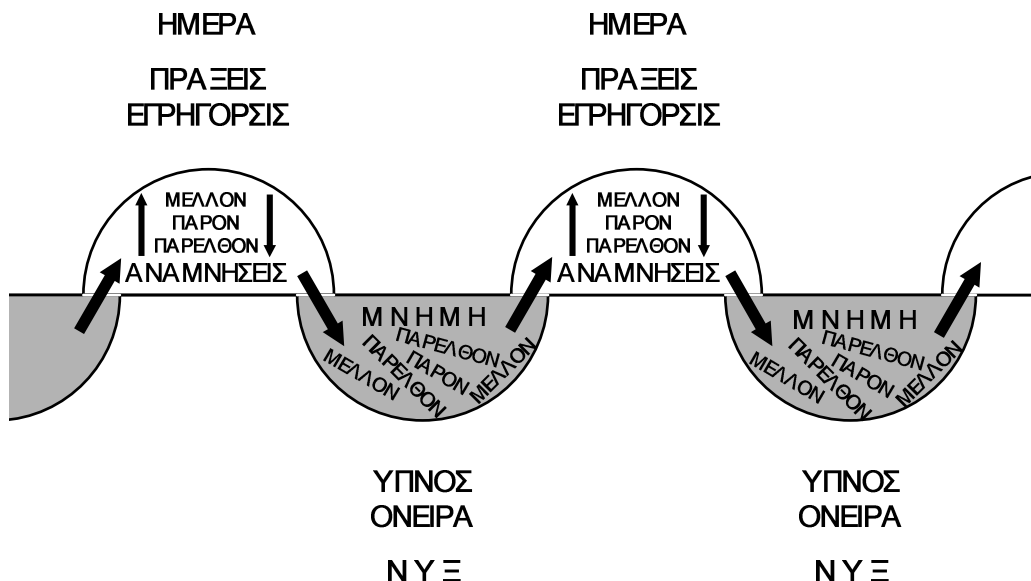
Σελίς 61 – Απελπισία και απόγνωσις, οι ακρωτηριασμένοι κίονες

Αυτή είναι η προ του Ελληνικού Διαλογισμού κατακερματισμένη εικόνα της ψυχής με τούς σπασμένους κίονες, τόσο σε σχέσι με τον εαυτό, όσο και σε σχέσι με τούς άλλους. Αντιστοίχως δε αυτή είναι η εξωτερική και εσωτερική εικόνα των άλλων, που βρίσκονται σωριασμένοι δίπλα μας. Η διάσπασις της ψυχής και η υποδούλωσίς της στο σώμα την καθηλώνουν με «μολύβδινα σφαιρίδια» στα προβλήματα της καθημερινότητας. Πώς θα ενοποιηθή η αθάνατος και αυτοκίνητος, αλλά φυλακισμένη και διεσπασμένη μέσα στο σώμα ψυχή μας;

Αλήθεια, πόσο μακρυνά είμεθα σήμερα από την ψυχική ενότητα, η οποία προϋποθέτει **αρετή**, λέξι/έννοια άγνωστη για μας σήμερα. **Αρετή** είναι το μελλοντικό εφελτήριο για την ανύψωσί μας στην ουράνια πατρίδα, λέγει ο Πλάτων.

Η μεθόδευσις των βημάτων του Ε.Δ. γίνεται με έναρξι της Πυθαγορείου διαδικασίας του «Πη παρέβην; Τι δ' έρεξα; Τι μοι δέον ουκ ετελέσθη;». Αυτή πραγματοποιεί την σύνδεσι του ύπνου και των ονείρων με την καθημερινή ζωή, μέσω της μνήμης των ονείρων δια των αναμνήσεων κατά την εγρήγορσι.

ΑΝΩ ΗΜΙΚΥΚΛΙΑ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΧΡΟΝΟΣ

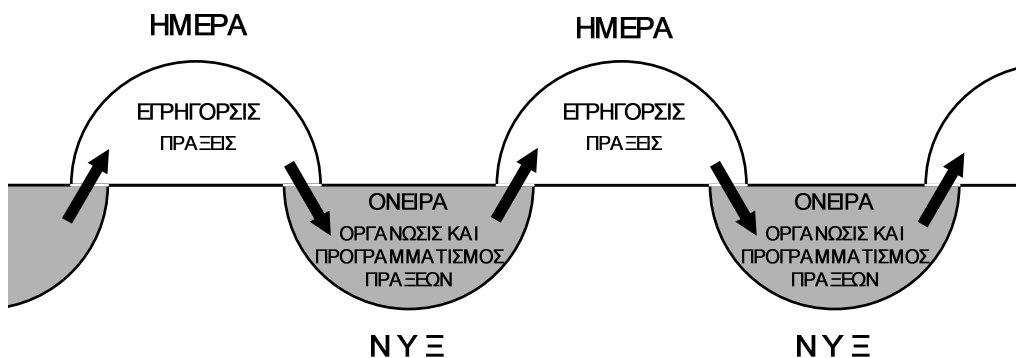

ΚΑΤΩ ΗΜΙΚΥΚΛΙΑ ΜΝΗΜΗ ΚΑΙ ΑΧΡΟΝΟΝ ΑΕΙ

Σελίς 56 – Η συνεχής ροή μνήμης και αναμνήσεων

Ο Πορφύριος ορίζει τον χρόνο που πρέπει να διεξάγεται ο Ε. Δ. Αμέσως προ του ύπνου και αμέσως μετά την έγερσι. Η εφαρμογή σχετικά με τον χρόνο κάμνει την διαδικασία εξαιρετικής αποδόσεως. Διότι αποτέλεσμα της διαδικασίας είναι η σύνδεσις της ψυχής με τον εαυτό της, κατά την διάρκεια του ύπνου δια των ονείρων. Συγχρόνως δε της προσφέρει την απάντησι στα ερωτήματα των εσωτερικών της αναζητήσεων και των προβλημάτων της καθημερινής της ζωής.

Η ΣΥΝΕΧΗΣ ΡΟΗ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΗΜΕΡΟΝΥΚΤΙΟΥΣ ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΑΣ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

Σελίς 73 - Η ροή των ονείρων

Η ψυχή ενοποιείται κατά την νυκτερινή απελευθέρωσή της από τα δεσμά του σώματος, μέσω των ονείρων, όπου συντελείται η κάθαρσής της. Ο Ε.Δ. υπερέχει όλων των άλλων διαλογισμών, λόγω της ημερονυκτίου ενοποιήσεως των συλλογισμών δια των ονείρων της. Πολλά σχεδιαγράμματα εξηγούν τα μεγάλα οφέλη της ενοποιημένης διαδοχής

**βραδυνού ελέγχου/ονείρων/πρωϊνού ελέγχου/πράξεων/
βραδυνού ελέγχου/ονείρων κ. ο. κ.**

Η ροή, σαν Ηρακλείτιος ποταμός (απ. 12, 49a, 91), δεν σταματά ποτέ. Ρέει πάντα ενοειδής, συνεχής, αμετάτρεπτος, αιώνιος, εφ' όσον το αεί γίνεσθαι των ψυχών έχει την όψι της ροής του ποταμού.

- Αρχή της μοναχικής πορείας

Όσα ακολουθούν περιλαμβάνονται στην ανωτέρω μνητική πορεία της ψυχής.

Είναι γνωστό ότι καμμία μνητική πορεία δεν αρχίζει ποτέ μέσα στην στασιμότητα της συνήθειας, της ηρεμίας, της γαλήνης και του εφησυχασμού, του ύπνου/εύδους, **ψ + εύδους/ψεύδους** της ψ-υχής.

Μνητική πορεία είναι ο κατ' εξοχήν **δρόμος**, που εμβάλλει τον **τρόμο** του **μόρου**/θανάτου στον κοινό **μορτό**/θνητό. Οι αναγραμματισμοί διηγούνται την αφορμή (αφ' **ορμή**) της δια-**δρομής** του **μορτού**.

ΔΡΟΜΟΣ/ΤΡΟΜΟΣ/ΜΟΡΤΟΣ/ΜΟΡΟΣ + Τ/ΟΡΜ(Η) + Τ

Γιατί τότε ο **μορτός**/θνητός εφορμά (εφ' **ορμά**) στον **δρόμο**, εφ' όσον γνωρίζει ότι θα συναντήσει κατά την δια-**δρομή** σεισμούς, καταποντισμούς, θύελλες και πυρκαγιές;

Τότε ο όρκος των Πυθαγορείων εμφανίζεται με αναπάντεχη όψιν. Όλα τα ριζώματα του όρκου, γη, νερό, αέρας, φωτιά στροβιλίζονται γύρω του, όμοια με φυσικό κυκλώνα. Εφ' όσον αυτά προηγούνται της **ορμής** του να εισχωρήσει στο μάτι του αόρατου κυκλώνα, γιατί να **ορμήσει** στην δοκιμασία του Ε. Δ., που τον αναμένει στο άηχο και ακίνητο **κέντρο** του;

Διότι έχει ορκισθή ότι θα σέβεται τα ριζώματα.

Εδώ και σήμερα, εκτός διαλογισμού, ο θνητός «βλέπει» μόνο την διάσπασι των πάντων σε θρύψαλα έξω από το μάτι του κυκλώνα. Όμως εδώ στην γη, στο αντεστραμμένο **κέντρο** του νοητού κυκλώνα, πραγματοποιείται η αυτο-συγ-**κέντρ**-ωσις του διαλογισμού, η στάσις των γεγονότων, των όντων και των μελλόντων. Αυτά δημιουργούν τον **τρόμο**, που τον εισάγει με **ορμή** στην ουσία της αιωνιότητας. Στο αεί των λογισμών, ο **μορτός**/θνητός «ορά» την άθρυπτη ενότητα της ομού υπάρξεως των πάντων και βιώνει την ανυπαρξία του θανάτου. Ο Ελληνικός Διαλογισμός δεν φοβάται τον θάνατο, διότι κατά την διάρκεια του διαλογισμού βιώνει την αθανασία της ψυχής του.

Αντλαμβάνεται τότε ότι ο μυητικός **μόρος/θάνατος** είναι η αρχή της νέας του ζωής. Στην πραγματικότητα είναι η αρχή του **βίου** της ψυχής κατά την εδώ ενσάρκωσή της.

- «τω σὺν τόξῳ ὄνομα βίος, ἔργον δὲ θάνατος»
- διότι το μεν ὄνομα του τόξου είναι βίος, ἔργον του δὲ ο θάνατος.
(Ηρακλείτου, απ. 48).

Ο **βίος** είναι το Απολλώνιο τόξο των στοχασμών, που μέσω του διαλογισμού οδηγεί την ψυχή στην αθανασία. (Το θέμα αυτό αναπτύσσεται στο πρώτο βιβλίο του Ε.Δ.).

Βίος όμως και **βίος** από ομώνυμες λέξεις γίνονται συνώνυμες καταστάσεις: ο **βίος/τόξο** αφαιρεί την ζωή, τον **βίο**, ο οποίος εξ ορισμού είναι εκ των προτέρων **μοιραίο** ν' ακολουθήση τον **μόρο**, εφ' όσον ο άνθρωπος είναι **μορτός**.

**Η μοίρα/Ειμαρμένη μείρεται/μοιράζει
τα του δρόμου του μορτού.**

Σελίς 80 - Μοναχικός, ο κίων των Δελφών

Μετά την θραύσι όλων των μερών των κιόνων του ναού της ψυχής του, ο άνθρωπος συναισθάνεται ότι ήλθε η ώρα να προσπαθήση να ενοποιήση τα θρύψαλα. Δεν γνωρίζει όμως ακόμη τον τρόπο αυτής της διαδικασίας.

Και στον δεύτερο τόμο του Ε. Δ. υπάρχει μία ανάλυσις με νέα λεπτομερή στοιχεία σχετικά με τα Πυθαγόρεια παραγγέλματα, τα οποία μεθόδευσαν την διαδικασία. Τώρα καθίσταται αναμφισβήτητη η σπουδαιότης των παραγγελμάτων του Πυθαγόρου, διότι πραγματοποιείται η ενοποίηση των μερών της ψυχής, η οποία πιστοποιείται και δια της επιστήμης των ηλεκτροεγκεφαλικών συχνοτήτων.

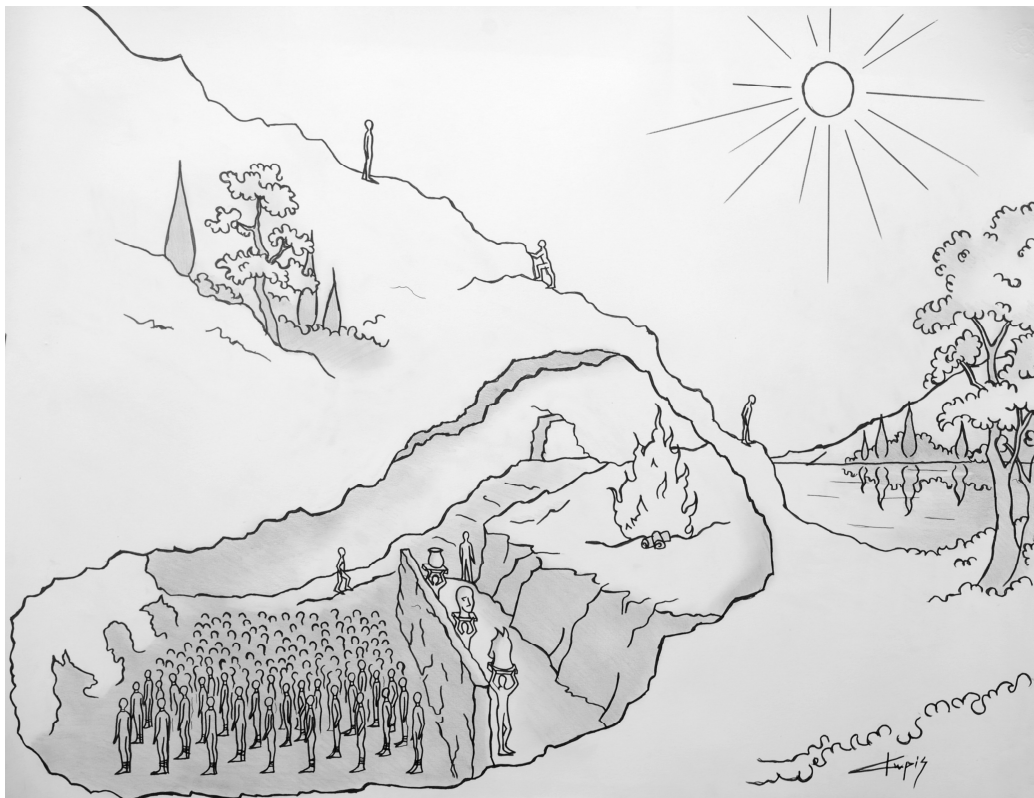
Η ψυχή αντιλαμβάνεται την ενοποιητική δύναμι του Ε.Δ., βλέποντας τις ηλεκτροεγκεφαλικές συχνότητες του αισθητού πεδίου να συμπίπτουν μυστηριωδώς με την Πυθαγόρειο διαδικασία.

- ΠΡΩΤΗ ΕΝΟΤΗΣ

Άγνοια και είδωλα, το νοητικό σκότος

Στο επόμενο κεφάλαιο, ο διαλογιζόμενος μελετά τον διάλογο «Αλκιβιάδης, ή περί ανθρώπου φύσεως, μαιευτικός» του Πλάτωνος και αναγνωρίζει την διπλή άγνοια, στην οποία βρίσκεται. Μέχρι τώρα ήταν βέβαιος ότι εγνώριζε τα πάντα και συνεπώς δεν είχε τίποτα να μάθη, εκφράζοντας απορίες. Διότι μόνο όταν γνωρίζουμε ότι δεν γνωρίζουμε, απορούμε θαυμάζοντας και προοδεύουμε στην απλή άγνοια, η οποία φέρει στην Επιστήμη.

Το βιβλίο οδηγεί τον διαλογιζόμενο απ' ευθείας στον μύθο του Σπηλαίου της Πολιτείας του Πλάτωνος. Συγκλονίζεται από το επίκαιρον του συμβολισμού και το μελετά, προσέχοντας κάθε λεπτομέρεια.

Σελίς 132 – Το σπήλαιο και οι δεσμώτες

Η ανάπτυξις του μύθου του Σπηλαίου, με βάσι τον Ελληνικό Διαλογισμό, του υποδεικνύει σε ποια από τις πέντε φάσεις του μύθου βρίσκεται η ψυχή του. Η ανοδική κλίμαξ των στοχασμών, απελευθερώνει αργά τον διαλογιζόμενο από τα νοητικά δεσμά, που τον κρατούσαν δεμένο μέσα στο Σπήλαιο.

Προσοχή όμως, διότι οι αναμνήσεις των ψευδών παραπλανητικών εικόνων του Σπηλαίου τον φέρουν και πάλι σήμερα ενώπιον της μορφής του νέου ζοφερού Σπηλαίου, στο οποίο είναι επιρρεπής και έτοιμος να ενδώσει.

Όμως, ποιος είναι ο ζόφος του νέου Σπηλαίου; Ο ζόφος του 21ου αιώνας φωτίζεται στο 7ο κεφάλαιο. Θα κατορθώσει ο διαλογιζόμενος να αποφύγει τα νέα ολοκληρωτικά δεσμά, που τον απειλούν με πλήρη καταστροφή;

- ΔΕΥΤΕΡΗ ΕΝΟΤΗΣ - ΟΔΗΓΙΑΙ ΠΛΕΥΣΕΩΣ

Σύνδεσις νοητού με αισθητό πεδίο,

δια της Ανάγκης, Αυτοπειθαρχίας και Βουλήσεως

Το κείμενο που ακολουθεί παραδίδει στον διαλογιζόμενο τις αναγκαίες οδηγίες, σύμφωνα με τον Πρόκλο, ώστε αυτός αποφεύγοντας την απειλή των καιρών, ν' αντιληφθή την παρουσία του δαίμονός του. Τα τρίγωνα του Πρόκλου είναι οι εικόνες όλων των όντων της δημιουργίας. Ο διαλογιζόμενος επέλεξε τον δαίμονά του. **«Αιτία ελομένου, θεός αναίτιος»** του ψιθυρίζει ο Πλάτων από τον μύthon του Ηρός της Πολιτείας.

Διαλογιζόμενος, πρέπει να δοκιμασθή περνώντας κάτω από τον θρόνο της Ανάγκης (Πλάτωνος «Πολιτεία» 621). Είναι η άσκησης της αυτοπειθαρχίας και η διαμόρφωσις της ελευθερίας της βουλήσεώς του. Ο έλεγχος της παρορμητικότητας είναι η προπαίδεια που θα του επιτρέψει να πλησιάσει την βασίλισσα των λογισμών, **την αρετή**. Η **ορμή/παρορμητικότης του δρόμου** αρχίζει να ελέγχεται.

Μετά την αυτόβουλη αυτοπαρατήρησι κατά την διάρκεια του διαλογισμού επέρχεται η κάθαρσις, η οποία του επιτρέπει να διακρίνη τον ατομικό του προορισμό. Το πέραςμα κάτω από τον θρόνο της Ανάγκης είναι η ψυχική αποτύπωσις από την οποία θα αντλή δυνάμεις για ν' ανταπεξέλθω στα δύσκολα μαθήματα της μεγάλης θεάς κατά την διάρκεια της ένσαρκης ζωής του.

Πολλές επιστολές γνωστών και αγνώστων φίλων πλαισιώνουν τις διαδικασίες των βημάτων. Στο βιβλίο αυτό παρουσιάζω μία επιλογή των επιστολών με σχόλια, που δίνουν την εικόνα της σημερινής πραγματικότητας ζωντανή και ενεργοποιημένη μέσω του Ελληνικού Διαλογισμού. Είναι πολλές οι μαρτυρίες που έλαβα, αλλά ασφαλώς πολύ λίγες εν συγκρίσει με εκείνες οι οποίες δεν φθάνουν στα χέρια μου.

*Σελίς 258 - Ο Ιωνικός κίων και οι νοητικές σπείρες.
Η διαλεκτική πρόοδος των συλλογισμών*

- ΤΡΙΤΗ ΕΝΟΤΗΣ - Φιλοσοφία

Σύνδεσις διαλογιζομένης ψυχής με την συμπαντική

Η σημασία της έννοιας λογισμός

Άραγε, μήπως είμαστε εμείς οι παραλήπται της αρχαίας παραδόσεως του Πυθαγορείου τρόπου του λογίζεσθαι;

Πράγματι ίσως και να είμεθα. Όχι όμως μόνον για την αφή της ατομικής μας εστίας, αλλά για την λάμψη, το φως και την θερμότητά της. Αυτά θα μεταδώσωμε στο περιβάλλον μας, το οποίο πλήττεται από την άγρια και ανεξέλεγκτη μεταβολή των στοιχείων.

Εμείς, ίσως χωρίς να το γνωρίζωμε, δια-λογιζόμεθα με την ουσιαστική σημασία του αρχαίου όρου, του αρχαίου «λογισμού», όπως μας τον ορίζει ο Πλάτων στον διάλογό του, τον Πυθαγόρειο Τίμαιο.

Ο Πλάτων στον Τίμαιο (34B) μας υπενθυμίζει ότι ο θεός, δημιουργός του νοητού σύμπαντος, προκειμένου να δημιουργήσει το αισθητό σύμπαν διελογίσθη (λογισθείς), ως εξής:

«Ούτος δη πας όντος αεί λογισμός θεού περί τον ποτέ εσόμενον θεόν λογισθείς λείον και ομαλόν πανταχή τε εκ μέσου ίσον και όλον και τέλεον εκ τελέων σωμάτων σώμα εποίησε:....».

Ολόκληρος λοιπόν ο λογισμός του αεί υπάρχοντος θεού, ο οποίος λογισμός είχε εστιασθεί στον μέλλοντα κάποτε να γεννηθή νέο θεό, τον λείο και ομαλό κατά τέτοιο τρόπο ώστε όλα του τα σημεία ν' απέχουν εξ ίσου από το κέντρο, ενιαίο και τέλειο, συγκροτημένο από τέλεια μέρη εποίησε σώμα από σώματα....

Η οντότης του αρχαίου λόγου είναι ανυπέρβλητη σε δύναμι νοημάτων.

Ο **αεί λογισμός του θεού** είναι αυτός που εμείς σήμερα λαμβάνουμε ως πρότυπο και τον μεταφράζουμε σε Ελληνικό Διαλογισμό για να ακολουθήσουμε κατ' αναλογία το θεϊόν, όσον αυτό είναι θεμιτό στην τόσο ατελή ανθρώπινή μας διάνοια.

Κατ' αναλογία και σε σμίκρυνσι, σήμερα ποιός είναι ο δημιουργός θεός και ποιός είναι αυτός ο νέος θεός, που πρόκειται να γεννηθή, στον οποίο ίσως θα μας παρέπεμπε ο Πλάτων, ο κατ' εξοχήν αναγωγεύς των ψυχών μας;

Στο επίπεδο της διαλογιζόμενης ψυχής, ο δημιουργός θεός είναι **το εφετόν**, η αρχική της **έφεσις** να δημιουργήση την νέα της μορφή. Είναι η εν συνεχεία βούλησίς της να προχωρήση στην θήρευσι του Απολλωνίου «γνώθι σαυτόν».

Τι θα συμβή στην ψυχή του στοχαζομένου ανθρώπου μετά την αναγνώρισι του δημιουργού θεού, που είναι ο παλαιός του εαυτός, όταν ο νέος θεός γεννηθή εντός του, εν μέσω ανατροπών των τεσσάρων στοιχείων, καθώς θα διαλογίζεται;

Αστραπές, βροντές, κεραυνοί, υετός/βροχή από τον Κεραύνιο Ορφικό ύμνο του Διός συνοδεύουν τον διαλογισμό του.

Οι ανατροπές της καθεστηκυίας τάξεως είναι εκείνες που κρούουν την πύλη του μέλλοντος για όσους είναι έτοιμοι ν' αναγνωρίσουν τον δημιουργό θεό και να υποδεχθούν το γέννημά του, τον νέο θεό, τον νέο τους εαυτό.

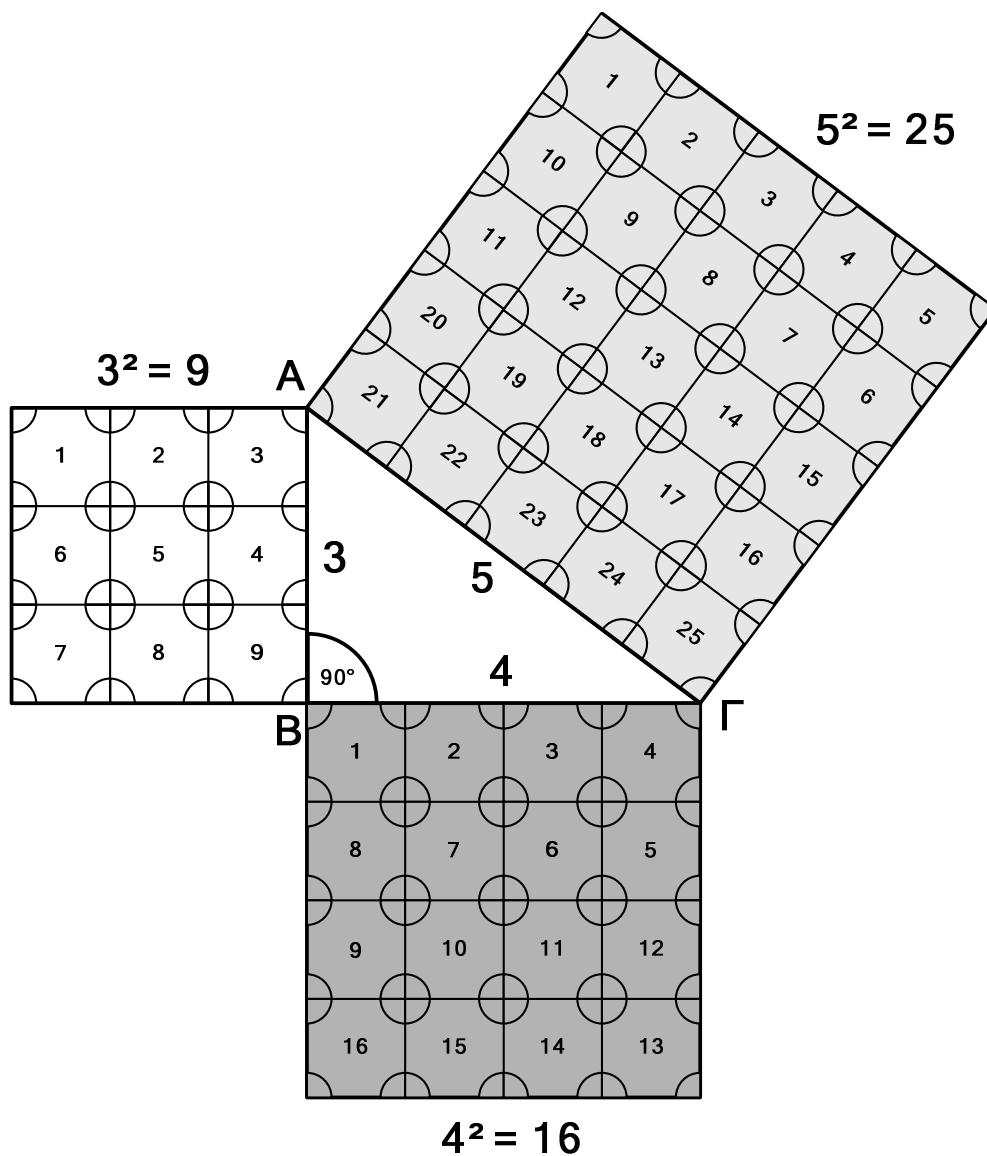
Ο διαλογιζόμενος πρέπει πρώτα να αποβάλλη τα **μολύβδινα σφαιρίδια**, τα οποία τον καθλώνουν στην ύλη. Η κάθαρσις των επιθυμιών επαναφέρει την αρχέγονη μνήμη κατά την διάρκεια του ύπνου. Αυτή εκφράζεται δια των αναμνήσεων κατά την εγρήγορσι. Η ανάμνησις της αλήθειας των πραγματικών γεγονότων και των πράξεων επιφέρει την βελτίωσι των σχέσεών του με τούς άλλους. Αντικατοπτρισμός στο νοητό πεδίο είναι η παρουσία του Ηνίοχου, του οποίου δημιουργός είναι ο παλαιός εαυτός.

Ηνίοχος είναι ο νέος θεός στο επίπεδο του διαλογισμού. Είναι ο συγκρατών με τα ηνία τούς ατίθασους ίππους, το άλογον μέρος της ψυχής, το επιθυμητικόν και το θυμοειδές. Η αρετή με τις τέσσερις ιδιότητές της: την φρόνησι, την ανδρεία, την σωφροσύνη και την δικαιοσύνη, καταλαμβάνουν τρία κεφάλαια του βιβλίου, όπου αναλύονται οι φιλοσοφικές θέσεις του Πλάτωνος και του Πρόκλου.

- ΤΕΤΑΡΤΗ ΕΝΟΤΗΣ

Μηδείς αγεωμέτρητος εισίτω

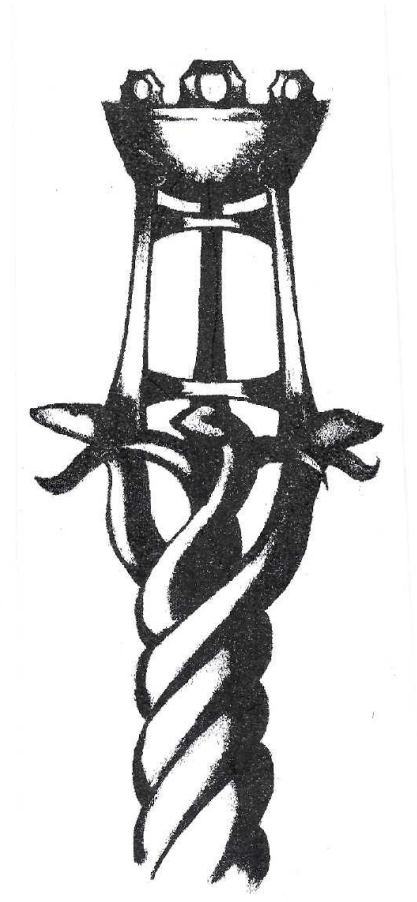
Εν ενεργεία το οικοδόμημα της αρετής, το σύμφωνο με τα κείμενα του Πλάτωνος και του Πρόκλου, εισάγουν την ψυχή στον αφαιρετικό λογισμό της γεωμετρίας, όπου ήλθεν η ώρα να γνωρίση, μετά το Ζωογονικό Τρίγωνο του Πυθαγόρου, το Ουράνιο Τρίγωνο, τέκνο του Ζωογονικού.

Σελίς 395 - Εικών του Ζωογονικού Τριγώνου
 Αι 200 + 1 ορθαί γωνίαι
 Αρετή και μέτρον, η ουσία και η φύσις
 των ορθών γωνιών

Το Ουράνιο Τρίγωνο, τέκνο του Ζωογονικού, είναι η αποκάλυψις της τεκνογονίας, η οποία είναι κρυμμένη στα γονίδια του Ζωογονικού και επιφυλάσσει στον αναγνώστη την έκπληξι του «εξαίφνης». Παλαιός εαυτός, το Ζωογονικό Τρίγωνο γέννησε τον νέο εαυτό, το Ουράνιο Τρίγωνο.

Ηνίοχος πλέον ο διαλογιζόμενος, συγκρατών τα ηνία των ίππων του έφθασε στον Δελφικό Τρίποδα. Τον «είδε»! Έκθαμβος είναι έτοιμος ν' ακολουθήση το άρμα του πόλου Α-πόλ-λωνος στην πομπή των θείων περιφορών, στην φορά των στοχασμών.

Σελίς 427 - Ο Δελφικός Τρίπους

5. ΟΙ ΑΡΡΗΤΟΙ ΛΟΓΟΙ

Οι **ΑΡΡΗΤΟΙ ΛΟΓΟΙ** δημιουργήθηκαν μέσα από την αναμόχλευσι παθών και ποιήσεων, ανα-τροπών και αντι-στάσεων, θέσεων και αντι-θέσεων, με **στόχο** το «γνώθι σαυτόν» δια του **στοχασμού**.

Η **πύλη** της **ύλης** δεν έχει άλλον τρόπον ν' ανοίξη παρά μόνον δια της **λύπης**. Στο αισθητό πεδίο, όπου τα πάντα είναι **ύλη**, το σύμφωνο **Π** αναπαριστά το πέρασμα από την **πύλη**, που είναι η έξοδος από την **ύλη**.

Με την αντιστροφή των γραμμάτων η λέξις **πύλη** μας πληροφορεί ότι το κλειδί της εξόδου παραδίδεται στον έχοντα συλλάβει και διαχειρισθή την έννοια της **λύπης** και των αντιθέσεών της, των ηδονών, οι οποίες προέρχονται από τις αναθυμιάσεις των επιθυμιών του αισθητού πεδίου.

ΑΝΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΙ
ΠΥΛΗ/Π+ΥΛΗ/ΛΥΠΗ

Αμφίδρομη η φορά των δύο εννοιών: πύλης και λύπης

Δια της λύπης η κλειστή πύλη ανοίγει «εξαίφνης».

Εξαίφνης φαίνει εκ του σκότους η λύπη και από το μακρινό της άντρον ανοίγει η πύλη και φανερώνεται το φως της Εστίας μας, φως της ουσίας μας.

Το «εξαίφνης» φαίνει, φανερώνει τον εσωτερικό μας εαυτό και δια του «γνώθι σαυτόν» μας επιτρέπει να **θυμηθούμε** και να **μνηθούμε** στην **αλήθεια**, στην **έλλειψη λήθης (α-λήθ-εια)** της συμπαντικής θεάς, της **Μνημοσύνης**.

Μνημο-σύνη είναι η σύνεσις της μνήμης. Αυτή πρώτη διέγειρε την συγκρότησι των λογισμών μας στον νοητό κόσμο, μέσω του Ελληνικού Δια-λογισμού. Ο πρώτος τόμος του Ελληνικού Δια-λογισμού είναι η πρώτη εμφάνισι στο προσκήνιο του Ελληνικού τρόπου του διαλογίζεσθαι. Με αυτόν ασχολήθηκε η ψυχή, διαλογιζομένη με ενθουσιασμό, γνώσι, σταθερότητα και συνέπεια.

Με μεθοδικότητα για πρώτη φορά μετά από 26 αιώνες ανεδύθη η θεία λειτουργία της διαλογιζομένης Ελληνικής ψυχής με τρόπο Ελληνικό, σύμφωνο με το αρχαιοελληνικό πρότυπο του **στοχασμού/στόχου**, του Απολλωνίου αρχετύπου της τοξευτικής τέχνης.

Συγχρόνως δε, νοητός πατέρας του Πυθαγόρα, ο Απόλλων επιστατεί στα παραγγέλματα του Πυθαγόρου, τον οποίον εμείς ακολουθούμε στον Ελληνικό Διαλογισμό.

Είναι δυνατόν ο Ελληνικός νους να μην έχη εκ φύσεως την προδιάθεσι στον διαλογισμό, όταν η ουσία των θεών του ήτο εστιασμένη στην σκόπευσι των ιδεών και στην θήρευσι της Απολλωνίου αλήθειας;

Τέκνο Ζηνός, ο Απόλλων δρα, μέσω της δικαιοσύνης του πατέρα του.

Η δικαιοσύνη ενσκήπτει εκ Διός. Αυτήν απονέμει ο δικαστής της ψυχής μας κάθε βράδυ προ του ύπνου, καθώς αποκαθαίρει τις άστατες και αλόγιστες πράξεις του βίου μας.

Ελληνικός Δια-λογισμός είναι το πλέγμα των συλ-λογισμών και των πέντε βιβλίων των ΑΡΡΗΤΩΝ ΛΟΓΩΝ. Διότι δεν είναι μόνον Πυθαγόρεια τα παραγγέλματα των βιβλίων. Συνευρίσκονται με αυτά οι Ορφικοί, ο Όμηρος, ο Ησίοδος, ο Ηράκλειτος, ο Σωκράτης, ο Πλάτων και ο νεοπλατωνικός Πρόκλος.

Αυτοί είναι οι πυρφόροι Προμηθείς, καθοδηγηταί των **λογισμών** μας, μέχρις ότου μας καταστήσουν Ηνιόχους και μας παραδώσουν στον θεό του φωτός, στον Εκατηβέλετη Απόλλωνα.

Τα πρώτα τέσσερα βιβλία των ΑΡΡΗΤΩΝ ΛΟΓΩΝ, η πρώτη τετρακτύς διαβάζεται και αποσπασματικά, χωρίς να απαιτείται συγκεκριμένη σειρά.

Αυτοτελές, το πέμπτο βιβλίο δεν διαβάζεται αποσπασματικά για να μπορεί να γίνει οδηγός της ψυχής μας στον μυητικό της **δρόμο**. Ο **δρόμος** της αυτογνωσίας είναι μακρύς.

Όμως, ο **δρόμος** αυτός δεν είναι πλέον ο **τρόμος** του **μόρου**, αλλά ο **όρμος** της γαλήνης, εκεί όπου η ψυχή **«μεταβαλλομένη αναπαύεται»**, είπε ο Ηράκλειτος (απ. 84a). Είναι το αγκυροβόλιο του Πλουτάρχου στο «Περί του Σωκράτους Δαιμονίου» (593F), όπου οι θεοί στην ακτή, στο μεταίχμιο, στο «μεταξύ», αναμένουν την ψυχή και της τείνουν το χέρι με ηρεμία, μετά την θαλασσοταραχή των παθών και των επιθυμιών της ζωής, που κατέστη βίος.

Ο δεύτερος τόμος του Ελληνικού Δια-λογισμού παραλαμβάνει την θρυμματισμένη ψυχή, της υποδεικνύει τα απόκρυφα μονοπάτια της σκέψεως, της φωτίζει τούς σκοτεινούς **δια-δρόμους** των συλλογισμών και δια της φιλοσοφίας την καθοδηγεί με ασφάλεια στην μετριοπάθεια, στο μέτρο και την συμμετρία. Δι' αυτών την ενδυναμώνει, την κάμνει ανδρεία και της παρέχει ετοιμότητα, ώστε ν' αντιμετωπίσει με ανδρεία, αλλά και πραότητα, όλους τούς φόβους της. Προεξάρχων ο φόβος του θανάτου παρέδωσε το σκήπτρο του στον Δελφικό Τρίποδα, στον Τρίποδα της Αιωνιότητας. Την κατέστησε ηνίοχο ψυχή.

Η ψυχή ανεγνώρισε την ηνίοχον γνώμη, την οποία εγκατέστησε ως αρίστη στα ύψη των λογισμών της.

Σας ευχαριστώ που διαβάσατε την Απολλώνια προς τα ένδον σκόπευσι και σας εύχομαι από το βάθος των λογισμών μου να ακούσετε και σεις το πρόσταγμα της Ελληνικής σας ψυχής. Αυτή θα σας οδηγήσει με αρετή και τόλμη, με ασφάλεια και γνώσι στην αθανασία.

**Ην δ' απαλείψας σώμ' ες αιθέρ' ελεύθερον έλθης,
έσει αθάνατος, θεός άμβροτος, ουκέτι θνητός.**

Όταν δε εγκαταλείψης το σώμα και έλθης στον ελεύθερο αιθέρα,
θα γίνης αθάνατος, θεός άμβροτος, όχι πλέον θνητός....
μας διαβεβαίωσαν τα Χρυσά Έπη των Πυθαγορείων Φιλοσόφων.

Αλτάνη
Π. Φ., 10 Νοεμβρίου 2008

Αναδημοσίευση από το περιοδικό «Ελληνική Αγωγή» μηνός Νοεμβρίου 2008